

Из Европске уније стиже депеша да нам потрошачка корпа има рупу. По стандардима који важе у Европској унији (која нема алтернативу), месту свих наших нада, власт доби пацку (једну од многих, да не помињемо правосуђе које је прави шамар), а грађанима се отворише информативне очи. Наша потрошачка корпа, брижно је удешавана и усаглашавана (смањивана) са потребама власти, ради приказивања оптимистичке визије положаја и перспективе Србије и народа који у њој живи. Европа нам саопшти да у нашој потрошачкој корпи фали трећина производа (исцурело кроз информативну рупу) који су нормални за живот у нормалној држави. То смо некад имали, али због потреба бивших и садашњих режима корпа је лагано имала све мање артикала, а са тим наравно била је и знатно јефтинија, и СТАТИСТИЧКИ доступнија све тањем буђелару породица које живе у Србији. Прост закључак је да нас је наша власт, преко овлашћеног извештача Републичког завода за статистику, лаже намерно за 30% колико је наша корпа мања од европске. Како је овлашћени (добро плаћени) Завод за статистику место од кога почиње свако озбиљно планирање, и сагледавање свих ефеката привредне и друге политике коју води извршна власт, то се да предпоставити да је у интересу те власти да манипулише статистичким подацима (вероватно видели од Грчке, или је можда било обрнуто) и начинима на који се до тих података долази. Тако је сасвим сигурно да и цифра од 600.000 грађана који живе испод границе сиромаштва, веома растегљива и зависи која је висина летвице и како се прави за ту прилику. Број незапослених некако стално нам се врти око 750.000, а чак и власти изузетно наклоњен РТС, пре неко вече рече да је та цифра вероватно дупло већа. Последњих неколико година смо сведоци како скоро сваке године Завод за запошљавање мења правила ко је незапослен, сигурно са циљем да их СТАТИСТИЧКИ буде што мање, како би се прикрило стварно стање (двеста шездесет хиљада изгубило посао, опет по податцима оног Завода) после громогласно најављиваног запошљавања петсто, па онда двеста, па онда неколико десетина хиљада ново запослених грађана, и наравно „успешне“ привредне политике која је све то пратила. Колику кнедлу у грлу мора да прогута (и због чега) чиновник поменутог Завода који напише да у Србији има сто двадесет хиљада гладне деце, а свестан је да је тај број бар трипут већи? Далеко би нас одвела прича о свим СТАТИСТИЧКИМ подвалама којима смо изложени у циљу величања успеха владајућих странака и потврде како смо земља привредних чуда коју Криза не може дотаћи, и којој је то развојна шанса, а потом и како смо лако и брзо пре свих из те кризе изашли и почели лагани раст, који ће довести опет до фрапантно повећаног запошљавања. Све захваљујући опет успешној незаменљивој садашњој власти.

Потрошачка корпа има рупу

Пише: Милан Пурић

понедељак, 07 фебруар 2011 17:05

Може ли ово да буде нормално и да поред грађана Србије прође незапажено? Некад у почетку пролазило, јер је у народу (већем његовом делу) пробуђени петооктобарски оптимизам (ватра) живео и буктао. А богами био је и поткрепљен новцем од РАСПРОДАЈЕ свега што је вредело, а изграђено предходних деценија. То је народ уредно крцкао (привилеговани су гутали), ал' није дуго трајало. Упоредо са тим наша власт посегнула је за свеколиким задуживањем (кредитима, тренутно можемо само скупим комерцијалним) и то је одржавало сада већ само жишку од оног петооктобарског пламена. Изложени медијском бомбардовању о сваколиким и сваковрсним успесима власти које су нам се мењале задњих десетак година (а рецепт је из предходних десетак), народ је „прихватао“ Прави пут и ишекивање боље (која није комунистичка) будућности која је ето на дохват руке.

Тадић је већ пре председничких избора 2008. говорио да народ не зна шта се иза брда ваља! А зашто не рече? Не би био изабран. Динкић се хвали (или добија поене код Тдића) да је он својом акцијом (преваром!?) донео бар 400.000 пресудних гласова. Садашњи подпредседник и вишегодишњи „чувар“ највећег дела народног новца је својом СВЕЧНОМ лажи о 1000 еура по акцији, прво навео бираче да се упишу у бирачке спискове, и онда наравно гласају за онога ко ће им исплатити обећане паре. То је онда омогућило Тадићу да са 130.000 гласова више победи. Ђелић је одлучно изјавио (Б92) да су они знали за кризу која долази, али нису смели да кажу јер би изгубили изборе, а потом су морали да позову ММФ да народу саопшти право стање ствари у српском финансијском сектору и безпоговорно прихвати аранжман који је замрзао све по Србији. Они наравно нису могли одмах после избора 2008. то да кажу, јер би било сувише уочљиво да су намерно избегавали истину. Но да ствар о преварама буде комплетна треба поменути и садашњег првог заменика председника Владе Дачића који је хладно, наводно у циљу „виших интереса“ обмануо своје гласаче, јер је поступио супротно од онога што је говорио у предизборној кампањи са којом је ушао у Скупштину. Виши интереси сада испоручише своју цену народу у виду свега што се сада дешава и види око нас. Но није важно ионако: „Ономе коме је стало до морала у политици нека иде... “